

J.A. Taylor

Meester, waar verblijft U?

‘En Jezus keerde Zich om en zag dat zij Hem volgden, en zei tot hen: Wat zoekt u? En zij zeiden tot Hem: Rabbi (wat vertaald wil zeggen: Meester), waar verblijft U?’

Johannes 1:38-39

Er zijn twee kanten aan Gods openbaring

In de eerste plaats openbaart God *Zichzelf*, en dat is voor ons van het grootste belang. Hoe zouden wij Hem anders kunnen leren kennen? Sinds de zondeval hebben wij elke juiste gedachte over God verloren. Vanaf het ogenblik dat de satan in Eden de bron van ons bestaan heeft vergiftigd en ons heeft opgezet tegen God, zijn de gedachten van het vlees vijandschap tegen God. Het ogenblik kwam echter dat het hart van God, Die Zich naar de gevallen mensheid wilde uitstrekken, op volmaakte en volledige wijze moest worden geopenbaard. Dat brengt ons bij Johannes 1:1, waar wij lezen: *‘In het begin was het Woord; en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in het begin bij God’*. Het Woord was God, want alleen God kon Zichzelf aan mensen bekendmaken. Voor een ogenblik krijgen wij toegang tot het uitgebreide terrein van Zijn godheid en scheppingsmacht (vs. 3). Maar dat maakt direct plaats voor wat nog groter is: de Schepper is Zelf in de wereld gekomen die Hij heeft geschapen: *‘Hij was in de wereld, en de wereld is door Hem geworden, en de wereld heeft Hem niet gekend’*.

Zo was het inderdaad. *‘Het Woord is vlees geworden en heeft onder ons gewoond’* (vs. 14). God is geopenbaard in het vlees. Het oog van het geloof erkent Zijn heerlijkheid, de heerlijkheid *‘als van een eniggeborene van een vader’*. Ze heeft onder ons gewoond, *‘vol van genade en waarheid’*. Heeft Zijn komst niet dat

kenmerk gedragen? *‘De wet is door Mozes gegeven; de genade en de waarheid is door Jezus Christus geworden’. ‘Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon in de schoot van de Vader, Die heeft Hem verklaard’.*

Het licht van de volle openbaring van God heeft geschinen in deze duistere wereld. Maar wat was het gevolg? Als we de feiten op zich beschouwen, is het antwoord: niets, in geen enkel opzicht. Zo groot was het verval van de mens door de zonde. Dat wat natuurkundig onmogelijk scheen, is toch gebeurd: *‘En het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen’.* Het volmaakte licht was daar, maar de duisternis bleef bestaan zonder erdoor beïnvloed te worden. Zij begreep het niet. Zo diep is de duisternis waarin wij verkeerden! *‘Hij kwam tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen’.* Weten en erkennen wij dit niet? Wij zagen in Hem geen schoonheid, dat wij Hem zouden hebben begeerd (Jes. 53:2).

Maar let op het genadekarakter van Zijn openbaring. Als Hij in de majesteit van Zijn glorie was gekomen, wie had Zijn tegenwoordigheid dan kunnen verdragen? Dat zou voor ons het einde hebben betekend. Maar ‘God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenend’ (2 Kor. 5:19). Hij omsluisde Zijn heerlijkheid door de nederige verschijning waarin Hij kwam, om hier op aarde genade te kunnen brengen. Genade die in Christus tot ons kwam, daar waar wij waren in al onze ellende. God wilde ons ertoe brengen de waarheid over onze toestand te ontdekken. Als het waarachtige Licht alleen gekomen was om in de duisternis te schijnen, dan zouden wij daar gebleven zijn waar wij waren, voor eeuwig verloren. Maar God zij geprezen, zo is het niet gegaan. Toen het licht kwam, is ook de *liefde* met het licht gekomen. Want God is liefde, evenals Hij licht is. De liefde werkt om het licht in ons hart en geweten te laten doordringen, zodat wij – als wij hebben leren zien wie wij in onszelf zijn – Hem werkelijk zouden leren kennen.

God heeft Zichzelf ook geopenbaard in het verlossingswerk

Dat brengt ons tot het tweede deel van ons onderwerp. God heeft Zichzelf geopenbaard in de volheid van Zijn goddelijke plan. Hij brengt ons daardoor, in volmaakte rust, in Zijn heerlijke tegenwoordigheid. Dat wordt voorgesteld in het hoofdstuk dat ons bezighoudt (Joh. 1), niet in alle resultaten hiervan voor ons, maar in de heerlijkheid van de Persoon Die dit werk heeft volbracht. God moet werken in Zijn genade, zodat het hart opengaat voor Zijn heerlijkheid. Het feit van de werking van de goddelijke liefde is overigens geen nieuwe zaak in deze wereld. God heeft *altijd* gewerkt, opdat er zegen van Zijn kant in deze wereld te zien zou zijn. Alleen worden alle dingen nu duidelijk in het licht gesteld en zien wij wat het

eigenlijke werk van God is, en het resultaat daarvan: *‘Maar allen die Hem hebben aangenomen, hun gaf Hij het recht kinderen van God te worden, hun die in Zijn naam geloven; die niet uit bloed, niet uit de wil van het vlees, niet uit de wil van een man, maar uit God geboren zijn’.*

Toen was aangetoond dat onze duistere toestand helemaal niet werd beïnvloed door het licht, en dat er op aarde geen hart was dat antwoord gaf op de oneindige liefde die dit licht bracht, heeft God Zelf in Zijn liefde gewerkt. Zijn Woord wordt nu toegepast door de kracht van de Heilige Geest, opdat onze arme harten zich openen om Jezus aan te nemen. En door de nieuwe geboorte uit water en Geest, zijn wij uit God geboren en hebben wij een natuur ontvangen die in staat is aan Zijn liefde te beantwoorden. Zo kunnen wij ons als verlost en verblijden in alles wat wij in Hem bezitten. *‘Maar de natuurlijke mens neemt niet aan wat van de Geest van God is’* (1 Kor. 2:14). Maar de wondervolle genade, die in onze harten heeft gewerkt toen ze totaal ongeschikt waren om aan Gods hart te beantwoorden, heeft ons deelgenoten gemaakt van de goddelijke natuur, opdat wij in staat zouden zijn om Hem te kennen en ons in Hem voor eeuwig te verheugen!

Maar deze zegen is niet het eerste gevolg van de nieuwe geboorte. Tussen ons geweten en God dient ook het besef van zonde en schuld te leven. Als wij dat nooit eerder hebben gezien, moeten wij vroeg of laat leren dat het eigen ik alleen zonde is. Dan staan wij voor God in de realiteit van onze natuurlijke toestand, die ons volkomen ongeschikt maakt voor Zijn tegenwoordigheid. Dat is een ernstige en vernederende waarheid, maar wel noodzakelijk. Het is ook het gevolg en het getuigenis van het feit dat alles uit *Hem* is. Wij komen dan op het punt waarop Petrus zich bevond in Lukas 5:8, toen hij aan de voeten van Jezus viel en zei: *‘Ga uit van mij, want ik ben een zondig mens.’* Dat is een gezegende plaats, waarbij men de kant van God kiest tegen zichzelf. Maar God laat ons daar niet, want dat zou Zijn liefde geen voldoening schenken. Er is meer nodig voor de eer van God.

Er is ook meer voor ons nodig, om rust te kunnen vinden in Zijn tegenwoordigheid. Het bewijs daarvan vinden wij in de verschillende heerlijkheden, die ons in het getuigenis van Johannes de Doper aangaande de Heer Jezus worden voorgesteld. Dit getuigenis maakt de twee kanten van Zijn goddelijke werk duidelijk:

Ten eerste: *‘Zie, het Lam van God, dat de zonde van de wereld wegneemt’* (vs. 29).

Ten tweede: *‘Hij is het Die met de Heilige Geest doopt’* (vs. 33).

Deze beide aspecten van het werk van de Zoon van God moeten worden gevoegd bij het eerste werk van de Geest van God, waardoor wij opnieuw geboren zijn. En zo wordt de christelijke positie compleet gemaakt. In het Lam van God dat geslacht

is, hebben wij voor het eerst de openbaring gezien van de ene ware grondslag die er is om God in zegen te laten handelen. Hier wordt het voorgesteld in al zijn volmaaktheid voor God, in het bijzonder wat betreft de eeuwige kracht om de zonde weg te doen uit de kosmos en een nieuwe hemel en een nieuwe aarde te realiseren waar gerechtigheid woont. Over dit eerste deel van Zijn werk als het Lam van God kon Hij zeggen: *'Als God in Hem verheerlijkt is, zal God Hem ook in Zichzelf verheerlijken en Hij zal Hem terstond verheerlijken'* (Joh. 13:32). En God heeft dat gedaan.

Hieruit volgt dat als God kan rusten, elke vraag ten aanzien van de zonde volledig is geregeld. En daarin rusten wij ook, als wij zien dat onze zonden zijn weggedaan in Zijn dood en ons eigen ik geoordeeld en met Hem gekruisigd is. Minder was niet voldoende. Om één enkele zonde van onze schuldbrief uit te wissen, moest de volle heerlijkheid worden tentoongespreid van Christus' werk, dat de grondslag heeft gelegd voor de nieuwe hemel en de nieuwe aarde. Maar nu is het voor ons een *volbracht* werk. Zodra het oog van het geloof zich afriecht van het zondige en verloren eigen ik, om alleen op het Lam van God te zien, wordt onze blik helder verlicht aangaande alles wat wij hebben bedreven en wat wij zijn geweest. Het werk van Christus als het Lam van God heeft door zijn volmaaktheid een einde gemaakt aan wat tot de eerste mens behoorde. Zo is ook de grondslag gelegd om de raadsbesluiten van God te volbrengen in overeenstemming met de gerechtigheid van God, tot Zijn eer en tot onze zegen in de tweede mens.

Dit brengt ons bij het tweede aspect van het werk van de Zoon van God, en wel als Degene Die doopt met de Heilige Geest. Dit is ook inbegrepen in het getuigenis dat wordt afgelegd van de heerlijkheid van Zijn Persoon. Nadat Hij Zijn werk als het Lam van God heeft volbracht als het ware zoenoffer, heeft Hij als Mens Zijn plaats ingenomen in de heerlijkheid van God en de Heilige Geest naar de aarde gezonden. Hij heeft de Geest gegeven, opdat Hij in ons woont en ieder die gelooft het getuigenis heeft van de volbrachte verlossing – die ons doet delen in de positie van Christus Zelf als Mens in de heerlijkheid. Christus doopt met de Heilige Geest, en dat is niet slechts de onderdrukking van alles wat voor God moest worden weggedaan, maar ook de invoering van alles wat voor Hem tot stand moest worden gebracht.

Nadat het verlossingswerk was volbracht, kon de Heilige Geest worden gegeven: *'...want de Geest was er nog niet, omdat Jezus nog niet was verheerlijkt'* (Joh. 7:39). Maar toen Jezus verheerlijkt was, kon de Geest worden uitgestort op aarde (vgl. Hand. 19:1-6). Zoals Paulus zegt: *'in Wie ook u, toen u het woord van de waarheid, het evangelie van uw behoudenis, hebt gehoord – in Wie u ook, toen u geloofd hebt, verzegeld bent met de Heilige Geest van de belofte'* (Ef. 1:13).

Meester, waar verblijft U?

De Heilige Geest is gegeven als een *zegel* na het gelovig aannemen van het getuigenis dat God heeft gegeven over het volbrachte werk van de opgestane en verheerlijkte Christus. De Heilige Geest maakt ons bewust van onze nieuwe, wonderbare positie in Christus, die wij ontvangen met de vergeving van de zonden. Zo krijgen wij de zekerheid van de vergeving, en de gave van de Heilige Geest om in ons te blijven wonen (vgl. Hand. 2:38 en 10:43-44). Ook in de brief aan de Romeinen komt de Heilige Geest na de vrede met God, die het gevolg is van de rechtvaardiging (Rom. 5:5). Hetzelfde vinden we ook in het beeld van de reiniging van de melaatse. In Leviticus 14:14-18 volgt de olie, die spreekt van de Heilige Geest, op de besprenkeling met het bloed van het offer.

Wanneer Jezus de komst van de Heilige Geest aankondigt tegenover de discipelen, zegt Hij: *'In die dag zult u weten dat Ik in Mijn Vader ben, en u in Mij en Ik in u'* (Joh. 14:20). Toen Hij de vrede door het bloed van het kruis tot stand had gebracht, gaf Hij die boodschap als eerste door aan Zijn discipelen, toen Hij hen begroette met de woorden: *'Vrede zij u!* En toen Hij dit had gezegd, *'blijes Hij in hen'* als de laatste Adam, een levendmakende geest (1 Kor. 15:45). En Hij zei tegen hen: *'Ontvang [de] heilige Geest'* (Joh. 20:19-22). Het gaat hier meer om de Geest als de kracht van het opstandingsleven, dan de Geest als de Persoon Die in hen zou blijven wonen. Voor dit laatste weten wij dat zij nog moesten wachten tot de Pinksterdag. De Zoon des Mensen is gekomen opdat wij leven hebben, *'en het overvloedig hebben'* (Joh. 10:10). De Heilige Geest is de kracht van dit leven, dat wij nu bezitten in verbinding met de opgestane Christus. Voortaan geldt: *'want de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood'* (Rom. 8:2). Het gaat om de directe verlossing door Gods macht, die ons trekt uit de toestand waarin wij waren en ons invoert in een geheel nieuwe positie in Christus.

Verder is de Heilige Geest ook de Geest van de *aanneming*, van het zoonschap. Wij zijn kinderen van God geworden door het geloof in Christus Jezus (Gal. 3:26). *'En omdat u zonen bent, heeft God de Geest van Zijn Zoon in onze harten uitgezonden, Die roept: Abba, Vader!'* (Gal. 4:6). En er is nog een gevolg, nog een gezegend bewijs van Zijn tegenwoordigheid. Dat wordt genoemd in 2 Korinthiërs 3: *'De Heer nu is de Geest; waar nu de Geest van de Heer is, is vrijheid. Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heer aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest.'* Wij mogen met onbedekt aangezicht de heerlijkheid van God in het aangezicht van Christus aanschouwen. En doordat wij de heerlijkheid van de Heer zien, worden wijzelf naar Zijn heerlijk beeld veranderd.

De Heilige Geest woont nu op aarde, en verenigt ons ook met Christus in één lichaam. Maar dat zien we niet in het Johannes-evangelie. Het is nuttig voor onszelf

onderscheid te maken tussen de *persoonlijke* kant van de doop met de Heilige Geest, en het *gemeenschappelijke* aspect van die doop waardoor wij tot één lichaam zijn verenigd. Wij moeten goed gegrond zijn in het eerste, voordat het tweede aspect kan worden gekend met zijn voorrechten en verantwoordelijkheden.

Op die manier wordt de hele christelijke positie voorgesteld door middel van het getuigenis van Johannes de Doper. Wij zien die verankerd in de Persoon van Christus, en in de orde van het werk dat ons die positie heeft geschonken. Het heeft de volheid van de Godheid behaagd in Christus te wonen. Maar als Hij ons zo wordt voorgesteld, moet eerst het soevereine werk van de genade volbracht zijn, waardoor wij uit God geboren zijn. De heerlijkheid van Zijn Persoon houdt in dat Hij het Lam van God is, dat de zonde van de wereld wegneemt, overeenkomstig de eisen van Gods majesteit, maar ook overeenkomstig de eisen van onze eigen verloren toestand. Ten slotte, als onze zonden afgewassen zijn door Zijn kostbaar bloed, wordt de Heilige Geest gegeven om ons te brengen tot de bewustwording van onze nieuwe positie in Christus. *‘Als iemand in Christus is, is hij een nieuwe schepping; het oude is voorbijgegaan, zie, het is alles nieuw geworden’* (2 Kor. 5:17). Wij zijn volmaakt in Christus. Wat een wonderbaar heil, volledig in drie aspecten, die worden voorgesteld in de orde waarin ze werkzaam zijn in ons:

- 1^e het nieuwe leven, en daarmee de overtuiging van zonde; want het leven is het *licht* van de mensen.
- 2^e het bloed van het kruis, en daardoor de volledige en eeuwige vergiffenis.
- 3^e de Heilige Geest, het zegel van het geloof dat het getuigenis van God aanneemt, zodat wij in Christus gegrond zijn in de christelijke positie.

Johannes 1 toont ons dit allemaal; en het is gegrond op het getuigenis van de heerlijkheid van Christus. Aan de andere kant is een waarachtig werk van levendmaking in ons nodig, waardoor wij Christus aannemen.

Waar verblijft U?

Nu komen wij tot wat een verhindering zou kunnen zijn om de gevolgen van de genade volledig met het hart te kennen. Wij hebben hier een belangrijke historische gebeurtenis voor ons. En zoals altijd in Johannes, wordt zo'n gebeurtenis ons meegedeeld om leerstellig onderwijs te illustreren. Twee discipelen van Johannes *‘hoorden hem spreken en volgden Jezus’*. Dit is een praktisch en gezegend gevolg van de waarheid. Zij gingen Hem volgen, niet om iets

van Hem te krijgen, maar om *bij Hem te zijn*. De liefde van God die in Christus wordt getoond, had zo volledig het hart en het vertrouwen van de beide discipelen gewonnen, dat zij zich tot Hem aangetrokken voelden. Het was hun wens vanaf de eerste dag dat zij Jezus kenden, te weten waar Hij woonde, zodat zij ook bij Hem zouden kunnen zijn.

‘En Jezus keerde Zich om en zag dat zij Hem volgden’. Deze vrucht van de genade is liefelijk voor de Heer in een koude, harteloze wereld. En om die vrucht openbaar te maken, vraagt Hij: *‘Wat zoekt u?’* Zou de Heer aan ons die vraag kunnen stellen? Wij rusten als gelovigen in de bevoorrechte positie die wij hebben ontvangen; en dat is goed, want het is de enige plaats waar wij vrucht kunnen dragen. Maar *wat* zoeken wij? Laten wij onszelf niet bedriegen door te denken dat wij niets zoeken, want dat is onmogelijk. Onze harten hebben een voorwerp nodig, een persoonlijk voorwerp; niets anders dan een goddelijk Persoon kan daaraan voldoen. Als wij Christus niet zoeken, zoeken wij zeker iets buiten Hem. Is dat niet de oorzaak van zoveel falen, van zo weinig kracht in ons christelijk leven, van zo’n zwak getuigenis, van zo weinig afzondering van de wereld die de christen niets te bieden heeft? Want daar kan men de aantrekkingskracht van Christus niet vinden, terwijl wij Hem persoonlijk mogen kennen als het Voorwerp voor ons hart. De aantrekkingskracht van Zijn Persoon stelt al het andere in de schaduw.

De beide discipelen vonden evenmin een plaats in deze wereld. Zodra zij Jezus leerden kennen, hadden zij maar één gedachte: *‘Waar verblijft U?’* De Heer keurt die door Hem gewekte hartenwens goed en zegt: *‘Kom en u zult het zien’*. Dat is Zijn antwoord op het verlangen van de ziel. Maar het lijkt erop dat ons een wijdere horizon wordt ontsloten door dit bijzondere voorval aan het begin van dit evangelie. Het vormt als het ware een titelblad. De andere evangeliën vertellen ons dat er geen plaats was voor de Zoon des mensen in de wereld die Hij had geschapen. Hij had op aarde geen plek waar Hij het hoofd kon neerleggen. Maar hier in Johannes vinden wij de openbaring van het *hemelse* huis van de Zoon van God. Hij verblijft Zelf in de schoot van de Vader. Maar Hij is gekomen om de Vader aan ons te verklaren, opdat wij nu in de geest en straks voor altijd een woonplaats zouden hebben bij Hem, en wel daar waar Hij is.

Welnu, dat is precies wat de twee discipelen zochten, zelfs toen zij zich samen alleen tot Hem aangetrokken voelden. Kennen wij de aantrekkingskracht van Zijn Persoon? Dan zal dit ons voorbereiden op de volle vereniging met Hemzelf, waartoe het Johannes-evangelie slechts de inleiding vormt. Dit woord van de Heer: *‘Kom en u zult het zien’*, toont dat er echt een uitnodiging ligt om op te zien naar de hemel en vertrouwd te raken met de plaats waar Zijn huis is, en het onze. Dit getuigenis over de dingen van de hemel staat dus al aan het begin van dit evangelie.

Meester, waar verblijft U?

Maar voordat het kan worden aangenomen, is er het aardse getuigenis over wat onze toestand met zich meebrengt. *‘Als Ik u de aardse dingen heb gezegd en u niet gelooft, hoe zult u geloven als Ik u de hemelse zeg?’* De Zoon des mensen was uit de hemel neergedaald om te getuigen van wat daar was. Als de Zoon des mensen Die in de hemel is, getuigde Hij ervan op aarde (Joh. 3:12-13). Maar in Johannes 4 worden de rijke en hemelse dingen van Gods genade in de Persoon van Jezus tevergeefs voorgesteld (4:10-15), totdat de Heer de zondige toestand van de Samaritaanse vrouw aanroerde. Pas toen drong de eerste straal van goddelijk licht in het geweten door.

‘Wie van boven komt, is boven allen (...) Wat Hij heeft gezien en gehoord, dat getuigt Hij’ (Joh. 3:31). Dat getuigenis was hier altijd in zijn volmaaktheid, terwijl de genade werkzaam was, opdat wij het konden aannemen. *‘De Vader heeft de Zoon lief’*, zozeer dat als wij kunnen naderen, wij de Zoon zien Die de Vader openbaart zoals Hij alleen dat kan doen, omdat Hij in de schoot van de Vader is. *‘Niemand heeft ooit God gezien; de eniggeboren Zoon Die in de schoot van de Vader is, Die heeft Hem verklaard’* (Joh. 1:18).

Toen de tijd was gekomen, nadat Zijn getuigenis in woorden en werken verworpen was, en Hij de wereld zou verlaten om naar de Vader te gaan, richtte Hij de gedachten van de Zijnen voor de eerste maal in de Schrift op het huis van de Vader (Joh. 14). Hij zei: *‘En waar Ik heenga, weet u’*. Het is alsof Hij zegt: Jullie kennen de hemel wel, het Vaderhuis is niet vreemd voor jullie. Hoe is dat mogelijk? Filippus begreep de waarheid, voor een deel tenminste, dat de tegenwoordigheid van de Vader Zelf de heerlijkheid van dit huis uitmaakt. Hij vroeg namelijk: *‘Heer, toon ons de Vader en het is ons genoeg’*. Maar hij liet daardoor ook zien hoe weinig kennis hij had van de persoonlijke heerlijkheid van de Heer Jezus als de eniggeboren Zoon van de Vader. De Heer zei daarom tegen hem: *‘Ben Ik zo lange tijd bij u en heb je Mij niet gekend, Filippus? Wie Mij heeft gezien, heeft de Vader gezien (...) Geloof je niet dat Ik in de Vader ben en de Vader in Mij is?’* Zijn woorden, werken en alles wat Hij was, vormden de openbaring van de Vader. Hoe weinig men ook begreep van deze openbaring, toen en ook nu, toch schitterden in Zijn Persoon alle kenmerken van de zegen van de hemel.

Dat was niet alles. De Heer Die op aarde de openbaring vormde van een heel nieuwe plaats naar het inzicht van de Zijnen, moest nu als Mens Zijn plaats gaan innemen in dit hemelse huis als het Middelpunt van alle vreugde, heerlijkheid en zegen. Want Hij zegt: *‘Ik ga heen om u plaats te bereiden’*. Hijzelf is de nieuwe band tussen hun harten – onze harten – en dit huis. Hij ging heen om het toe te bereiden, om plaats te bereiden in de geest bij Hem, totdat Hij zal komen om ons daadwerkelijk tot Zich te nemen. Inderdaad, de Schrift spreekt nooit over het naar

de hemel gaan, maar wel over het gaan naar *Hem*. De tegenwoordigheid van de *persoon* maakt de *plaats* tot wat deze is, reeds in de natuurlijke dingen, en hoeveel te meer in de dingen van God.

Maar er was meer in Zijn hart voor ons. Want wij hadden het nodig verbonden te worden met de plaats die ons op deze wijze is bekendgemaakt. De Persoon van Christus op aarde vormde de openbaring van alles wat de hemel uitmaakt, wat Hij is tot in eeuwigheid. Hij heeft daar nu Zijn plaats ingenomen als de Zoon van God, Die ons heeft liefgehad en Zichzelf voor ons heeft overgegeven. Onze harten kunnen Hem volgen en bij Hem verblijven als in ons eigen huis. Vanuit deze woning van liefde, vreugde en heerlijkheid heeft Hij de Heilige Geest gezonden om de band te zijn van onze eenmaking met Hem daarboven. Daardoor genieten wij ook van deze hemelse zegeningen (Joh. 14:16-20).

Dat is het volledige antwoord op de door Hem gewekte wens van het hart: *‘Waar verblijft U?’* en de reactie van de Heer: *‘Kom en u zult het zien’*. Daardoor kunnen wij bij Hem verblijven. Wij vinden in dit evangelie dus het beginsel dat een hemels volk op aarde formeert. Een volk dat nu nog op aarde wordt gelaten om te tonen wat van de hemel is en om Christus voor te stellen, terwijl het uitzielt naar Zijn wederkomst.

Toen de Heer Jezus was verheerlijkt en de Heilige Geest naar de aarde was gezonden, werd de normale christelijke plaats en de verantwoordelijkheid die eruit voortvloeit door Paulus zo verwoord: *‘zoals de Hemelse is, zo zijn ook de hemelsen’* (1 Kor. 15:48). Wij zijn, door de genade die ons heeft geroepen, tot hemelse mensen gemaakt. Maar wij vinden ook de onthulling van een nieuwe levenssfeer, die geschikt is voor deze nieuwe positie: *‘Wat geen oog heeft gezien en geen oor heeft gehoord en in geen mensenhart is opgekomen, wat God bereid heeft voor hen die Hem liefhebben’* (1 Kor. 2:9). Voortaan zijn onze ogen niet meer gericht *‘op de dingen die men ziet, maar op de dingen die men niet ziet’* (2 Kor. 4:18). Alleen door het geloof zijn deze dingen realiteit voor ons en hebben wij *‘goede moed en willen liever ons verblijven in het lichaam verlaten en bij de Heer inwonen’* (2 Kor. 5:8). *‘Want wij kijken nu door een spiegel, wazig, maar dan van aangezicht tot aangezicht’* (1 Kor. 13:12).

Toch zijn de dingen die eeuwig zijn nu geopenbaard, zodat wij ze kunnen kennen. Nog meer, wij kunnen dit doen als een hemels en nieuw volk: *‘Als u nu met Christus opgewekt bent, zoek dan de dingen die boven zijn, waar Christus is, gezeten aan Gods rechterhand’* (Kol. 3:1). Wij worden vermaand de gedachten te richten op de dingen die boven zijn, en niet op de dingen die op de aarde zijn. De mens heeft diverse terreinen die zijn aandacht trekken. Men heeft dit wel zo geïllustreerd: de

gevoelens van een man kunnen bij zijn familie liggen, maar zijn gedachten kunnen de hele tijd bezig zijn met zakelijke dingen. De Heilige Geest zou willen dat onze gedachten alleen met Christus bezig zijn. Paulus zegt in Filippenzen 3:18 het volgende: *‘Want velen wandelen, van wie ik u dikwijls heb gezegd en nu ook wenend zeg, dat zij de vijanden van het kruis van Christus zijn; hun einde is het verderf, hun God is de buik en hun heerlijkheid is in hun schande; zij bedenken de aardse dingen’*. Zij zijn vijanden van wat de kracht van het christendom is, namelijk het kruis – wat hun belijdenis verder ook mag zijn. In een bijzondere uitdrukking vat Paulus de christelijke belijdenis heel praktisch samen: *‘Want ons burgerschap is in de hemelen’*. Hij gebruikt hier een woord dat heel geschikt was om een Griek in het hart te raken. Want de Griek maakte alle relaties en belangen van dit leven ondergeschikt aan zijn burgerschap. Het is alsof de apostel zegt: Alles wat het leven is, de familiebetrekkingen, de voorkeur, de motieven, de vreugdevolle dingen – alles bevindt zich nu voor ons in de hemel, *‘waaruit wij ook de Heer Jezus Christus als Heiland verwachten, Die het lichaam van onze vernedering zal veranderen tot gelijkvormigheid aan het lichaam van Zijn heerlijkheid, naar de werking van de macht die Hij heeft om ook alles aan Zich te onderwerpen’* (Fil. 3:20-21).

Ik zou u nog de volgende vragen willen voorleggen met het oog op onze plaats als christen voor God: *‘Zijn wij gered om op dit aardse toneel te blijven, of om het te verlaten?’* *‘Is het voor ons het uitgangspunt om Christus te zoeken?’* *‘Is Zijn schoonheid en uitmuntendheid ons doel?’* Kunnen wij zeggen: *‘Een ding heb ik van de Heere gevraagd, dit zoek ik: te verblijven in het huis van de Heere al de dagen van mijn leven, om de liefelijkheid van de Heere te aanschouwen’* (Ps. 27:4)? Als ons hart door genade deze wens heeft, dan zullen wij Hem niet zoeken in de wereld die Hem heeft verworpen. Hij heeft Zijn plaats ingenomen in de heerlijkheid, die Hij volkomen heeft geopenbaard in Zijn leven op aarde; en onze harten volgen Hem nu daarboven. Hij trekt ze daarheen waar Hij nu is, opdat Hij de wens kan vervullen die Hijzelf in ons hart heeft gelegd, namelijk het verlangen naar de hemelse dingen, naar Zijn tegenwoordigheid. *‘Kom en u zult het zien. Zij kwamen dan en zagen, waar Hij verblijf hield, en zij bleven die dag bij Hem’*. Hij geeft de dorstige ziel te drinken in een mate die steeds toeneemt, door haar mogelijkheden en behoeften te geven die blijven toenemen (lees Joh. 17:24; 14:3).

‘Hij, die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom spoedig. Amen, kom, Heer Jezus!’ (Openb. 22:20).

Bron: Le Messenger Evangélique 1957-1969 ; Titel: OÙ demeures-tu?

